DYONISIUS DE BURGO SANCTI SEPULCRI

Niederösterreich (Raum Wien), 1399 Seite 98r

Quelle: https://manuscripta.at/?ID=35039
Copyright: Brixen/Bressanone, Priesterseminar/Seminario Maggiore

Nec metuo etc. In isto §. usque ad finem capituli auctor duo intendit primo
pompeium commendare et sibi gratias referre secundo homines ab illicita de- cal. 7.
tractione retrahere. Dicit ergo primo nec metuo nec parum una more
antiquorum superfluit negatio i. non timeo quod non annueat michi pompeium
meum instar i. similitudinem esse alexandri cum illi ephestio simus alter
fuit alexander. Ego vero gratissimo viro sum obnoxius i. obligatus. Ex
empla constantis et benigne amicicie sine ulla eius pompei mercede tu expressisti
tamen animo velud in amantissimorum parentum pectore lecior status vite mee vi
git tristior accipiuit quia ipse me cum tristabar consolabatur et multum prose
quitur auctor bona que ab ipso recepit que clarent. Itaque etc. patet quod auctor ha
buit multorum molestiam et invidiam quia dicit Iacturam optimi amici quodam
invidiam peiori qui michi invidebant quod fructus torserunt sed non debebant
quia non meo merito nec pro me quia quod mea contractum fuit cum hiis qui
ea uti voluerunt partitus sum vere hic notabiliter capitulum concludens dicit
quod non debet quis mirari si sibi invideatur quia nulla felicitas est tam mo
desta que malignitatis dentes possit vitare et quo secessu et qua arte quosdam
fugis erunt quibus mire insulis promulgeris non potens vivere ne alienis
malis ne suis bonis detentur et gestiunt i. exultent. Sunt iactibus alienis
divites calamitatibus locupletes funeribus inmortales sed illi qualis alienus
alienis in commodis suorum ad hec expertes insultent optima insolencie i. su
perbie vindex humane condicionis varietas videlicet cum enim humane condicio
variatur nullus debet de firmitate sui status solidari quia cum ei omnis
prosperitas sit concessa illico eidem adversitas preparatur. Mq finia cap. tim.
Nostrum opus pro egressu etc. De liberalitate Rubrica cal. 8.
Postquam auctor locutus fuit de amicicia in capitulo precedenti cum cal. 8.
dixit amicicie si liberalem esse Ideo in isto capitulo loquitur de liberali
tate et duo facit quia primo proponit suum intentum secundo inducit
exemplum ibi accedit. In prima parte ita dicit. Nostrum opus
huius quarti libri pro pio egressu ad proprium rem provectum
in suum ordinem revocetur et liberalitati commemorandi vacemus cuius liberalitatis
duo sunt maxime probabiles fontes i. ad quam liberalitatem duo principaliter re
quiruntur s. verum iudicium ut det quibus oportet et honesta benivolencia ut det
bonum gratum secundum aristotilem iiii°. ethicorum. Nam pro quod cum ab hiis fontibus
beneficiis largicio oritur tunc demum ei racio constat i. tunc habebit racionem
virtutis quia erit in ordine ad rectam racionem sunt pross ipsi liberalitati gra
quidem et magnitudo sua que est in recto iudicio et amore honesto dominum
conciliat i. sua ipsius racio ipsam edificat et integrat. Sed ultra hoc oportuni
tas aliquo estimacionem simple conciliat. Et est sensus quod quamvis semper et ubique
liberalitas sit ipsa sit magna quando tamen tempus requirit est efficacior ut de
clarant sequencia exempla.

Accedit enim etc. Ponit exempla et primo Romana secundo aliena i. hyero
primum sunt exemplum est de quinto fabio maximo qui cum captivos ab hu
nibale sub quodam precio redemisset cum illam pecuniam senatus
non daret filium suum in urbem misit et fundum quem in puppinia villa septem

193